

5. december

Mie, Teddy og Per sad i snehulen og snakkede.

”Hvad var det med den lille nissehue?”, spurgte Per. Mie tog forsigtig huen op af sin bukselomme. De to drenge kiggede nysgerrigt på huen –

”Hvor har du fundet den”, spurgte Teddy.

Mie tænkte, kan jeg fortælle dem det? Vil de sladre til andre eller hvad?

”Jeg tror, der bor en nisse oppe på vores høloft”, sagde Mie roligt.

”Hvad!”, nærmest råbte Teddy og Per.

De sprang op: ”En nisse? Er du da blevet helt gak Mie?” ”Næh, I kan selv være gak”, sagde Mie, ”og hvis det skal være sådan, så gider jeg altså ikke at fortælle mere!”.

”Jo fortæl nu”, bad de to nysgerrige knægte. ”Jo forstår I, jeg har endnu ikke mødt Toftegaards nisse, for nisser er meget sky, men min far siger, at han har set den, og min far lyver aldrig”.

” Lad os gå op på høloftet os se efter”, sagde Per.

”Det er ved at blive mørkt”, svarede Mie. ”Så det må vente til i morgen”.

De tre gode venner gik hver til sit, og Mie gik ind i det lune køkken. Der sad Mies morbror sammen med hendes far og mor.

”Nå, din lille høne”, sagde Mies morbror, ”skal du med ud og have en kanetur?” ”Jaaeee!” , råbte Mie og var ved at hoppe otte meter op i luften.

Hurtigt noget tørt og varmt tøj på og ud igen. Ude foran gården stod morbrors hest med kanen spændt for.

Af sted gik det i flyvende fart –

”Prut,prut,prut”, lød det fra morbrors hest. Og kaneklokkerne bimlede, så det var en fryd.

Mie puttede sig med det tykke tæppe helt op til ansigtet – findes noget bedre end at køre i kane med sin gode og sjove morbror?